

"Türk dünyasında gənc nəslin yaşadığı ölkələrdə məktəblərdə öz ana dilində təhsil almaq imkanı olmalıdır". Bunu Azərbaycan Prezidenti İlham Əliyev ötən il noyabrın 11-də Səmərqənddə keçirilən Türk Dövlətləri Təşkilatının IX Zirvə görüşündəki çıxışında bəyan edib.

Dövlət başçısının bu fikri yaddaşımızı bir qədər təzələmək üçün sanki bir təkan oldu. Azərbaycanlıların daha kompakt yaşadığı Güney Azərbaycanını göz önünə gətirdik. Quzeydə hələ də yetərinə tanınmayan Güney barədə düşüncələrimizin fonunda onun ədəbiyyatını, nəsrini, poeziyasını, yazar soydaşlarımızın mücadiləsini ifadə edən nümunələri xatırladıq.

Qəzetimizdə "Güneydən səslər..." rubrikası altında Güney ədəbiyyatının, folklorunun, mədəniyyətinin, incəsənətinin ən gözəl nümunələri ilə oxucularımızı da tanış edirik.

ÜMİD NƏCCARİ

1989-cu ildə Təbrizdə doğulub. İlk və orta təhsilini də burada alıb. Azadi İslam Universitetində elektrotexnika fakültəsini bitirib və hazırda Azərbaycan Respublikasında filologiya (dil və ədəbiyyat) üzrə ali təhsil alır. 2016-cı ilin "Səməd Behrəngi

mükafatı"nın qalibi olan Nəccarinin dünya ədəbiyyatından tərcümələri Azərbaycan qəzetlərində yayımlanır. Təbrizin "Sancaq" qəzetinin əməkdaşı və "Yeni dalğa" qəzetinin tərcümə bölümünün müdürüdür. Azərbaycan, Türkiyə, Özbəkistan, İran, İraq və Gürcüstanın bir sıra ədəbi dərgilərində müəmmadi olaraq şeir və hekayələri dərc edilir. "Quşlar vadisi" adlı şeirlər toplusu 2015-ci ildə İran İslam Respublikasında işıq üzü görüb. "Bu divarların o tayı" adlı şeir toplusu çap prosesindədir.

Sənsizlik acı dərmandır

*Məni yuxunda gördün!
Ayaqlarımı unutduğum gün.
Əllərimin sahibsizliyini bildiyim saatdan,
Mən payızın buruq-buruq küçələrindən
sənə danışırım.
Məni yuxunda gördün!
Bir qullab udduğum buludda
sənsizlikdir, güzgüdə görünən hər nə varsa!
hisslərimin saçları ağarır yoxluğunda...
Hisslərimin ağıl dişini ağrıyır, uzaqlaşdıqca sən.
Sənsiz divar dibində qalan dilənçi qədərdir
darıxmalarım,
Sənsiz darıxmaqdır hər addım.
Qürbətəmə ağlayınca,
mənə bir çətilik vətən saxla yağmurda...*

RƏNA ZARE

"1988-ci ildə, Təbrizin bir qarlı payızında dünyaya göz açdım. Huruq bölümündə oxuyaraq lisenziya aldım. Təhsildən mənə qalan keçən ömür və yorğunluq oldu... Ata və anamın şeirə olan marağı məndə təsir buraxdı və 14 yaşımından şeir yazmağa başladım. Şeirinin yeri mənim dünyamda deyil, bəlkə mən şeir dünyasında yer açmağa çalışıram. Şeir olmasa mən özüm olmaram yəqin... qaranlıqda itib bataram! Sonralar ayağım şeir məclislərinə açıldı. Təbrizin "Aftab" (Günəş) Azərbaycan dərgisində ilk olaraq şeirlərim çap olmağa başladı və bir neçə sayda verildi.

2012-ci ildə ilk şeir toplusunu "Bir kamyon qorxu" adında çapa yetirdim. Milad olaraq oldu mənə (ad günüm oldu mənə). Tanınmağa başladım, şükür! Urmu, Təbriz və başqa şəhərlərin bir çox dərgisində şeirlərim çapa getdi. 2015-ci ildə "Bir kamyon qorxu" kitabım təkrar çapa gedib, eyni zamanda ikinci kitabım "Sarayın son etirafları" oxucunun əlinə çatdı. Çox qısa zamanda satılıb qurtardı. Umutluyam insanların üreyinə toxuna bilməkdən. Umutluyam keçən ömrümdən...".

*Türkcəyə çevirəcəyəm bütün dərdlərimi
Nisgillərimi anlamayacaq özgələr.
Danxma fəlsəfəsini bir mən biləcəyəm,
Bir də telefon kabinindən asılı qalan
bir qərib əsgər!
Üreyim qar altında donan qartal olacaq
Mən ölümlə türkçə salamlasacağam!*